

Cirkus psykos behövs men fängslar inte

Socialpolitikens recensenter har sett monologen Cirkus psykos i en fullsatt liten teatersalong. Obekvämt av flera anledningar. Men nödvändig teater skriver Tess och Alejandra.

Balans önskas

Vid entrén möts vi av två clownar som bockar av oss. Vi väntar på att pjäsen ska börja, salen blir fullproppad. Det känns jättepurrigt och obekvämt eftersom Cirkus psykos handlar om sjukdomen bipolär 1 som jag har. Pjäsen är en monolog av Daniel Larsson, jag är förvånad över att han har haft så fruktansvärt många inläggningar med psykos. Vilken styrka Daniel har i sig som människa för att kunna komma och göra en pjäs som en sak som är så självutlämnande privat, om känslor och tankar, om anhöriga och barn.

Pjäsen påminner mig om upp- och nedgångarna i stämning, jag håller just nu på att med snigelsteg ta mig upp ur ett skov.

Cirkus psykos kan varmt rekommenderas även om pjäsen ibland kan kännas svårt att hänga med i.

Alejandra Collazo

Det gör ont i åskådaren

Den lilla teatern i Telefonfabriken fylls av publik, fullsatt! På scengolvet står en spraymålad stol i svart och rött, en vas med en röd ros och ett bord med en grå duk och på duken ligger en mobiltelefon.

Så kommer han ut **Daniel Larsson** känd som fotbollsspelare i Djurgården och skådespelare i bland annat Rederiet, Vinterviken och Beckfilmerna. Att se en så proffsig

skådespelare live är ett privilegium. Daniels insats som ensam skådespelare i en nästan två timmar lång monolog är oklanderlig och där vinner han all min respekt.

Cirkus psykos är en jävligt jobbig monolog, den fångslar mig tyvärr inte och jag känner många gånger under föreställningen att jag skiter i det här – nu går jag hem. Men jag stannade kvar och väl hemma reflekterar jag över varför jag flera gånger under föreställningen ville gå. Kanske var det för att den väcker starka känslor, jobbiga känslor och var det bara jag som blev generad under sexscenerna?

Arg blev jag också, när jag kände lukten av hans bitterhet gentemot sitt ex, vem har rätt att vara bitter efter otrohetsaffärer och vem kan säga att det är värre att vara den sjuka än att vara anhörig? Jag landar i att här finns inga rätt och fel, en tuff smärtsam livshistoria där den sjuke och de anhöriga har varsina perspektiv. Men visst gör det ont, jävligt ont, till och med, som åskådare till denna monolog.

Publiken skrattade på sina ställen, det gjorde dock inte jag. Jag har sagt det förr, jag säger det igen föreställningar som Cirkus psykos behövs, för vi behöver sanningar om det som är jobbigt för att förstå och förebygga.

Om jag fick chansen att ställa en fråga till Daniel så skulle jag fråga: *Vad exakt menade du när du sa till alla anhöriga att försöka vara mer närvarande?* Hur f-n är man mer närvarande hos en människa som är helt i det blå och dessutom en fara för både sitt eget och andra människors liv?

Tess Lundberg

Cirkus Psykos

Manus och i rollen som Daniel Larsson: Daniel Larsson
Bearbetning, regi, scenografi och ljusdesign: Paul Armand Chevallerau

Spelas 10 och 11/2-2025 på Telefonfabriken, Stockholm

